

A Kodály-hagyaték gondozója

Kodály Zoltánné Péczely Sarolta köszöntése

„»Életművet« folytatni nem lehet – tudjuk –, de annak szellemében tovább küzdeni a még el nem ért célokért, emberi és művészi értékek kibontakoztatásáért, megbecsüléséért: olyan feladat, amely méltó Kodályhoz, és méltó azokhoz, akik e küzdelem terhét, a »kodályi örökséget« vállukra vették.” – írta Kodály Zoltánné 1983-ban, a Kodály Intézet alapításának tizedik évfordulójára megjelent Évkönyvben. Hadd vonatkoztassuk e gondolatokat most Rá, Kodály Zoltánné Péczely Saroltára, amikor megkésett születésnap köszöntéssel fordulunk feléje. Rá vonatkoztatjuk, amit kívánságként és a bizalom jeleként mindazoknak és mindazokról írt, akik a kecskeméti Intézetben, és – hozzátehetjük – a magyar zenepedagógia és zenei élet más helyein-területein Kodály szellemében, és annak érvényesüléséért, művészi-emberi mondandójának közvetítéséért dolgoznak.

Éveink számát nem magunk szabjuk meg: kapjuk, kegyelmi ajándék, mely kötelezettségek és lehetőségek kerete. Ott kezdődik, hogy ezeket fel kell ismerni és fel kell készülni rájuk. Amikor másfél évi szorgos és eredményes tanulás után Péczely Sarolta odahagyta a Zene-művészeti Főiskola középiskolai énektanár- és karvezetőképző tanszakát, és Kodály Zoltán felesége lett, akkor tulajdonképpen átiratkozott egy sokkal nehezebb egyetemre. Nyilvánvaló, hogy a hitvesi feladatok, szolgálat mellett zenében, a hazai és nemzetközi zenei életben, férje alkotó-munkájához kapcsolódó hivatalos teendők terén sok dolgot kellett megtanulnia. Amikor egyedül maradt, hamar megláthattuk: felkészült a feladatokra, és szuverén egyéniségként sorra is vette azokat. Ahogy Kodály tanár úr, ő is első helyre tette a zenei nevelés ügyét, amikor újtárra indította, szervezte, majd támogatta a kecskeméti Kodály-szemináriumok hosszú sorát, és a Kodály Zoltán Zenepedagógiai Intézet létrejöttét. Később a Nemzetközi és a Magyar Kodály Társaság tiszteletbeli elnökeként vállalt feladatot a közös munkákban. A szakmai közügyekben is részt vállalt: a Zeneművészeti Egyetem munkáját segítő kuratórium-ban, az Artisjus bizottságában.

Bizonyára nem tévedünk, ha úgy látjuk, életervéhez hozzátartozott, hogy félbemaradt hivatalos tanulmányait – ha nem is az eredeti irány szerint, hanem magánének szakon, s nem Budapesten, hanem Berlinben – folytassa-kiegészítse, megteremtve ezzel a személyes szakmai helytállás lehetőségét. Gyümölcsöztette is a tanultakat itthon és külföldön koncerténekesként, illetve énekkurzusokon, és tanított a Színművészeti Főiskolán és a Zeneakadémián is.

Közben azonban nem feledkezett meg a Kodály-életműhöz kapcsolódó kutatásokról sem. Már 1969-ben megkezdte szerte a világba küldött Kodály-levelek felderítését, majd begyűjtését. Ez lett az alapja a levelezés-köteteknek. Megnyitotta a hagyatékot a kutatók előtt, segítve kiállítások megrendezését, zenetudományi publikációk létrejöttét, s ezekkel Kodály Zoltán életének és alkotó munkásságának jobb, hiteles megismerését. De ennek a munkának valamilyen intézményes formát kellett adni: feladva a szeretett lakást, ahol Kodály Zoltánnal éltek, eredeti helyén megőrizve a szobák többségének berendezését, létrehozta s a Kodály Intézet gondjára bízta az emlékmúzeumot. Melléje rendelte személyes felügyelete, irányítása alatt a Kodály Archívumot, ahol a tulajdonát képező hatalmas, felbecsülhetetlen értékű hagyaték szakszerű megőrzése és feltárása folyik. A munka eredményét a szakmabeliek és a nagyközönség is megismerheti a különböző kiadóknál, sőt sok esetben az Archívum égisze alatt is megjelenő, így Kodály Zoltánné anyagi támogatását is élvező könyvek révén. De nemcsak a tudományos munkák megjelenését segíti, hanem sok más ügyet is. Így a Nemzetközi Kodály Társaság és a Kodály Intézetért Alapítvány révén ösztöndíjakkal támogatja az Intézetben tanulmányokat folytató arra érdemes fiatalokat.

Íme, a „kodályi örökséget” vállára vette Péczely Sarolta, s a Kodály név viselőjeként gondozza, és – munkatársakat keresve, találva, elfogadva – segíti, hogy erről az örökségről minél többet tudjunk meg, és hogy a mester útmutatásaiból minél több valósuljon meg.

Az évek száma, legyen akár hetvenöt is, önmagában nem érdem, de az, amivel megtöltődtek és hatékonyá váltak az mindenképpen figyelemre és elismerésre méltó. A jó ügy érdekében végzett elkötelezett, áldozatos tevékenységéért köszönettel, az eredményekért gratulációval tartozunk, és azzal a jókívánsággal, hogy még nagyon sokáig lehessen Kodály Zoltánné Péczely Sarolta gondosa a rábízott-vállalt örökségnek.

Most neki énekeljük jó szívvel:

„Amennyi fűszál van a tarka mezőben, annyi áldás szálljon Sárrika fejére!”